

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS PANEVĖŽIO APYGARDOS SKYRIUS

S P R E N D I M A S

2026 m. vasario 20 d. Nr. 21RE4-44 (AG4-7/20-2026)
Panevėžys

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Panevėžio apygardos skyrius (toliau – Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Astos Povilonienės, Remigijaus Kalašnyko (posėdžio pirmininkas ir pranešėjas) ir Sigitos Šimbelytės,

2026 m. vasario 17 d. Komisijos posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjo Z. R. patikslintą skundą atsakovei akcinei bendrovei „Regitra“ dėl sprendimo panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė:

pareiškėjas Z. R. (toliau – ir pareiškėjas) patikslintu skundu (toliau – ir skundas) Komisijos prašo: 1. panaikinti akcinės bendrovės „Regitra“ (toliau – ir atsakovė, ir Regitra) (duomenys neskelbtini) (toliau – ir Sprendimas); 2. įpareigoti atsakovę iš naujo nagrinėti pareiškėjo (duomenys neskelbtini) (toliau – ir Prašymas), visapusiškai ir objektyviai įvertinant, kad vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu pareiškėjas faktiškai gyveno Jungtinėje Karalystėje.

Paaiškino, kad atsakovė Sprendimu atsisakė pakeisti Jungtinėje Karalystėje (toliau – ir JK) išduotą vairuotojo pažymėjimą į Lietuvos Respublikos (toliau – ir LR) vairuotojo pažymėjimą, motyvuodama tuo, kad pareiškėjas vairuotojo pažymėjimą įgijo trečiojoje šalyje tuo metu, kai buvo kitos, nei vairuotojo pažymėjimą išdavusios, valstybės nuolatinis gyventojas, vadovaudamasi Motorinių transporto priemonių vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių, patvirtintų LR vidaus reikalų ministro 2008 m. rugsėjo 10 d. įsakymu Nr. 1V-328 (LR vidaus reikalų ministro 2024 m. lapkričio 8 d. įsakymo Nr. 1V-659 redakcija), (toliau – Taisyklės) 43 punktu. Su šiuo Sprendimu pareiškėjas nesutinka, nes mano, jog jis priimtas neteisingai aiškinant ir taikant teisės normas, taip pat neišsamiai ir neobjektyviai įvertinus visas reikšmingas faktines aplinkybes, patvirtinančias, kad vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu pareiškėjas faktiškai gyveno JK, o ne LR. Pareiškėjui JK buvo išduotas vairuotojo pažymėjimas, kurį išdavė (duomenys neskelbtini), vairuotojo pažymėjime nurodytas JK adresas ((duomenys neskelbtini)). JK vairuotojo pažymėjimai išduodami tik asmenims, kurie faktiškai gyvena JK, todėl pats pažymėjimo išdavimas patvirtina pareiškėjo faktinę gyvenamąją vietą JK vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu. Iš vairuotojo pažymėjimo 10 langelio matyti, kad vairavimo teisės buvo įgytos (duomenys neskelbtini). Šiuo laikotarpiu pareiškėjas nebuvo laikytinas LR nuolatinis gyventojas, o faktiškai gyveno JK. Valstybės įmonės „Registru centras“ (toliau – ir Registru centras) pažymoje nurodyta, kad laikotarpiu nuo (duomenys neskelbtini) iki (duomenys neskelbtini) pareiškėjas buvo deklaravęs išvykimą iš LR į JK, kas patvirtina, jog tuo laikotarpiu jo gyvenimo interesų centras buvo už LR ribų. Papildomai pateikti (duomenys neskelbtini) duomenys patvirtina pareiškėjo reguliarią, tęstiną ir neatsitiktinį buvimą JK vairavimo teisių įgijimo laikotarpiu. (duomenys neskelbtini) pareiškėjas kreipėsi dėl JK išduoto vairuotojo pažymėjimo pakeitimo (replacement) dėl anksčiau prarasto dokumento. Šis veiksmas buvo techninio ir administracinio pobūdžio, nesusijęs su naujų vairavimo teisių įgijimu. Vairuotojo pažymėjimo 4a langelyje nurodyta

(duomenys neskelbtini) data reiškia tik pakaitinio dokumento išdavimą, tačiau nesukuria naujų vairavimo teisių ir nepakeičia jų įgijimo momento, kuris aiškiai nurodytas 10 langelyje. Nepaisant šių aplinkybių, atsakovė Sprendime formaliai konstatavo, kad pareiškėjas buvo „kitos valstybės nuolatinis gyventojas“, nepateikdama aiškaus teisinio ir faktinio pagrindimo. Pagal viešojo administravimo principus, viešojo administravimo subjektas privalo sprendimus priimti teisėtai, objektyviai ir motyvuotai, išsamiai įvertinant visas reikšmingas faktines aplinkybes ir pateiktus įrodymus. Sąvoka „nuolatinis gyventojas“, vartojama Taisyklių 43 punkte, negali būti tapatinama su gyvenamosios vietos deklaravimu ar formaliais administraciniais įrašais registruose. Esminę reikšmę turi faktinė asmens gyvenamoji vieta vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu. Pareiškėjo faktinė gyvenamoji vieta vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu buvo JK, ką patvirtina: (duomenys neskelbtini) išduotas vairuotojo pažymėjimas; vairuotojo pažymėjimo 10 langelyje nurodyta įgijimo data; (duomenys neskelbtini) pateikti atvykimo ir išvykimo duomenys; Registrų centro pažyma apie deklaruotą išvykimą iš LR.

Pareiškėjo teigimu, atsakovė nepagrįstai sureiškšmino (duomenys neskelbtini) atliktą vairuotojo pažymėjimo pakeitimą (replacement), nors šis veiksmas neturi teisinės reikšmės vertinant vairavimo teisių įgijimo momentą ir neatitinka Taisyklių 43 punkto esmės. Skundžiamame Sprendime nebuvo įvertintas vairuotojo pažymėjimo 10 langelis, kuris yra lemiamas nustatant vairavimo teisių įgijimo laiką, todėl Sprendimas laikytinas neišsamiu ir nemotyvuotu. Pažymėtina, kad atsakovė, nagrinėdama prašymą dėl vairuotojo pažymėjimo keitimo, neturi diskrecijos ignoruoti ar savo nuožiūra perinterpretuoti vairuotojo pažymėjimo 10 langelyje nurodytos vairavimo teisių įgijimo datos, nes būtent ši data pagal Europos Sąjungos ir tarptautinę vairuotojo pažymėjimų struktūrą apibrėžia vairavimo teisių atsiradimo momentą, o ne vėlesnio pakaitinio dokumento (4a langelio) išdavimo datą.

Atsakovė atsiliepiu į skundą prašo pareiškėjos pareiškėjo skundą atmesti.

Paaikšino, jog nesutinka su pareiškėjo skundu, kadangi skundžiamas Sprendimas priimtas laikantis galiojančio teisinio reguliavimo, taikant Išdavimo Taisyklių nuostatas, o pareiškėjo pateikti argumentai nepaneigia skundžiamo Sprendimo teisėtumo ir pagrįstumo. Pareiškėjas Prašymo pagrindu kreipėsi į atsakovę, siekdamas JK išduotą vairuotojo pažymėjimą pakeisti į lietuvišką. Kitose valstybėse išduotų vairuotojo pažymėjimų keitimas reglamentuotas Taisyklių III skyriuje. Atsakovės įgaliotas darbuotojas, vadovaudamasis Taisyklių 17.2 papunkčiu, patikrinęs Gyventojų registrą nustatė, jog pareiškėjas vairuotojo pažymėjimą JK įgijo tuo metu, kai buvo LR nuolatinis gyventojas, t. y. LR gyvenamąją vietą pareiškėjas deklaravo nuo (duomenys neskelbtini), tuo tarpu, JK vairuotojo pažymėjimas pareiškėjui išduotas (duomenys neskelbtini). Atsižvelgiant į Taisyklių 43 punktą, kuris imperatyviai numato, jog jei atlikus Taisyklių 17.2 papunktyje numatytą patikrinimą (Gyventojų registras) nustatoma, kad pareiškėjo vairuotojo pažymėjimas įgytas trečiojoje šalyje tuo metu, kai pareiškėjas buvo LR ar kitos nei vairuotojo pažymėjimą išdavusios valstybės nuolatinis gyventojas, vairuotojo pažymėjimas nekeičiamas, atsakovės įgaliotas darbuotojas ir priėmė skundžiamą Sprendimą.

Atsakovės teigimu, Taisyklių 2.4 papunktyje pateikta sąvokos „nuolatinė gyvenamoji vieta“ apibrėžtis, pagal kurią nuolatine gyvenamąja vieta laikoma pareiškėjo gyvenamoji vieta, kurioje jis paprastai gyvena bent 185 dienas kiekvienais kalendoriniais metais dėl asmeninių ir darbo ryšių arba, jeigu darbo ryšių neturi, – tik dėl asmeninių ryšių, kurie artimai sieja pareiškėją su vieta, kurioje jis gyvena. Pareiškėjo, kurio darbo ir asmeniniai ryšiai yra skirtingose vietose ir kuris dėl to pakaitomis gyvena dviejose ar daugiau valstybių, nuolatine gyvenamąja vieta laikoma jo asmeninių ryšių vieta tik tuo atveju, jei jis ten nuolat sugrįžta. Mokyklos ar universiteto lankymas savaime nereiškia nuolatinės gyvenamosios vietos pakeitimo. Ši sąvoka taikytina sistemiškai aiškinant ir Taisyklių 43 punktą, vertinant pareiškėjo nuolatinio gyventojų statusą teisės vairuoti transporto priemones įgijimo momentu. Vertinant pareiškėjo argumentus, pažymėtina, kad Taisyklių 43 punkte vartojama sąvoka „nuolatinis gyventojas“ turi būti aiškinama kartu su Taisyklių 2.4 papunktyje pateikta nuolatinės gyvenamosios vietos apibrėžtimi. Pagal šią nuostatą, nuolatinė gyvenamoji vieta siejama ne vien su faktiniu buvimu konkrečioje valstybėje, bet su asmeninių ir (ar) darbo ryšių visuma, bei gyvenimu

toje vietoje ne trumpiau kaip 185 dienas per kalendorinius metus. Pareiškėjas nepateikė objektyvių ir pakankamų įrodymų, patvirtinančių, kad vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu jis JK atitiko visus Taisyklių 2.4 papunktyje nustatytus kriterijus. Pareiškėjo teiginys, kad pats JK išduotas vairuotojo pažymėjimas patvirtina jo nuolatinę gyvenamąją vietą šioje valstybėje, laikytinas nepagrįstu. Vairuotojo pažymėjimas yra dokumentas, patvirtinantis teisę vairuoti transporto priemonės, tačiau jis pats savaime nepatvirtina pareiškėjo nuolatinės gyvenamosios vietos teisinio statuso Taisyklių 2.4 ir 43 punktų prasme. JK vairuotojo pažymėjimo išdavimo data negali būti laikoma pakankamu įrodymu, patvirtinančiu pareiškėjo nuolatinio gyventojų JK statusą. Pareiškėjas kartu su Prašymu nepateikė jokių dokumentų, patvirtinančių, jog JK vairuotojo pažymėjimo įgijimo momentu buvo JK nuolatinis gyventojas, jo pateikti JK (duomenys neskelbtini) atvykimo ir išvykimo duomenys patvirtina tik pareiškėjo fizinį judėjimą ir buvimą JK, bet nepatvirtina pareiškėjo nuolatinės gyvenamosios vietos JK nuo (duomenys neskelbtini) buvimo Taisyklių 2.4 papunkčio prasme.

Atsakovė taip pat laiko nepagrįstais pareiškėjo argumentus dėl skundžiamo Sprendimo motyvavimo, nes Sprendime aiškiai nurodytas taikytas teisinis pagrindas (Taisyklių 23 ir 43 punktai), esminės faktinės aplinkybės bei pareiškėjo teisė apskusti sprendimą, todėl Sprendimas atitinka LR viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAI) reikalavimus, yra pakankamai motyvuotas ir priimtas laikantis nustatytos procedūros.

Skundas tenkintinas.

Bylos rašytiniais duomenimis nustatyta, pareiškėjas į Registrą kreipėsi Prašymu, kuriuo prašė išduoti vairuotojo pažymėjimą.

Regitra išnagrinėjo šį pareiškėjo Prašymą ir ginčijamu Sprendimu atsisakė jį tenkinti, t. y. atsisakė išduoti pareiškėjui vairuotojo pažymėjimą.

Pareiškėjas, nesutikdamas su Sprendimu, Komisijai paduotu skundu prašo šį Sprendimą panaikinti ir įpareigoti atsakovę iš naujo nagrinėti pareiškėjo Prašymą, visapusiškai ir objektyviai įvertinant, kad vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu pareiškėjas faktiškai gyveno JK.

Byloje ginčas kilo dėl Sprendimo, kuriuo buvo atsisakyta tenkinti pareiškėjo Prašymą, teisėtumo ir atsakovės įpareigojimo iš naujo išnagrinėti pareiškėjo Prašymą.

Nagrinėjamu atveju atsakovės veikimas ir su juo susijusių klausimų sprendimas yra sietinas ir su institucijos veikimu viešojo administravimo srityje, todėl jos veiklai yra taikytinos ir VAI nuostatos.

Prašymas – su asmens teisių ar teisėtų interesų pažeidimu nesusijęs asmens kreipimasis į viešojo administravimo subjektą prašant atlikti teisės aktuose nustatytus veiksmus (VAI 2 straipsnio 10 dalis). Asmenų prašymus ir skundus viešojo administravimo subjektai nagrinėja pagal Vyriausybės patvirtintas taisykles (VAI 11 straipsnio 1 dalis). Asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimo viešojo administravimo subjektuose taisyklių, patvirtintų LR Vyriausybės 2007-08-22 nutarimu Nr. 875 (akto redakcija, galiojanti nuo 2022-09-03, toliau – Prašymų ir skundų nagrinėjimo taisyklės) 1 punkte įtvirtinta, kad jos reglamentuoja prašymų ir skundų nagrinėjimą ir asmenų aptarnavimą viešojo administravimo subjektuose, taip pat subjektuose, kurie teikia viešąsias paslaugas ir nagrinėja prašymus ir skundus dėl šių viešųjų paslaugų, o 35 punkte numatyta, kad prašymus ar skundus institucijos nagrinėja ir į juos atsako pagal teisės aktais joms nustatytą kompetenciją. Pagal Prašymų ir skundų nagrinėjimo taisyklių 45 punktą, į prašymą institucija atsako atsižvelgdama į jo turinį: 1) į prašymą suteikti administracinę paslaugą atsakoma suteikiant prašomą vieną iš VAI 19 straipsnio 1 dalyje nurodytų administracinių paslaugų (ar prašomas kelias administracines paslaugas) arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti; 2) į prašymą pakonsultuoti asmenį jam aktualiu klausimu atsakoma, suteikiant konsultaciją pagal institucijai nustatytą kompetenciją arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti; 3) į prašymą priimti administracinį sprendimą atsakoma VAI 13 straipsnyje nustatyta tvarka; 4) į prašymą, nenurodytą Prašymų ir skundų nagrinėjimo taisyklių 45.1–45.3 papunkčiuose, atsakoma laisva forma. Tai reiškia, kad prašymo nagrinėjimo ribas nustato pats pareiškėjas savo prašymo turiniu, kurio institucija, nagrinėjanti prašymą, privalo laikytis ir pateikti atsakymą į prašymą ne siauresnės apimties, nei pateikto prašymo turinys. Atsakyme į prašymą ar skundą arba institucijos siunčiamame pranešime

apie asmens prašymo ar skundo nenagrinėjimo priežastis asmuo turi būti informuojamas apie tokio atsakymo ar pranešimo apskundimo tvarką, vadovaujantis VAĮ 14 straipsniu, nurodant konkrečios institucijos (-ų), kuriai (-ioms) gali būti paduotas skundas, pavadinimą (-us) ir adresą (-us), taip pat terminą (-us), per kurį (-iuos) gali būti pateiktas skundas (Prašymų ir skundų nagrinėjimo taisyklių 47 punktas).

Pažymėtina, kad viešojo administravimo subjekto priimtas sprendimas yra laikytinas administraciniu sprendimu, kaip apibrėžta VAĮ 2 straipsnio 5 dalyje, t. y. administracinis sprendimas yra teisės aktų reglamentuotu būdu ir (ar) forma išreikšta vienkartinė viešojo administravimo subjekto valia dėl teisės taikymo, privaloma ir skirta konkrečiam asmeniui ar individualiai apibrėžtai asmenų grupei. Viešojo administravimo subjekto sprendimai turi atitikti VAĮ 10 straipsnio 5 dalyje įtvirtintas nuostatas. Vadovaujantis VAĮ 10 straipsnio 5 dalies 1–8 punktais, administraciniame sprendime turi būti nurodyta: 1) administracinį sprendimą priėmusio viešojo administravimo subjekto pavadinimas; 2) administracinio sprendimo data; 3) administraciniam sprendimui suteiktas registracijos numeris; 4) atliekamas tvarkomasis veiksmas arba asmenims nustatytos teisės ir (ar) pareigos; 5) administracinio sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės; 6) administracinio sprendimo motyvai; 7) administracinio sprendimo apskundimo tvarka, nurodant konkrečią skundą nagrinėjančią instituciją ar įstaigą, skundo padavimo terminą ir teisės aktą, reglamentuojantį apskundimo tvarką; 8) administracinį sprendimą priėmusio asmens vardas, pavardė ir pareigos. VAĮ 3 straipsnio 4 punkte įtvirtintas įstatymo viršenybės principas reikalauja, kad administraciniai sprendimai, susiję su asmenų teisių ir pareigų įgyvendinimu, visais atvejais turi būti pagrįsti įstatymais. Vadovaudamasis VAĮ 3 straipsnio 5 punkte nustatytu išsamumo principu, viešojo administravimo subjektas į prašymą (skundą) turi atsakyti aiškiai ir argumentuotai, nurodydamas visas prašymo (skundo) nagrinėjimui įtakos turėjusias aplinkybes ir konkrečias teisės aktų nuostatas, kuriomis rėmėsi vertindamas prašymo (skundo) turinį.

Paminėtina ir tai, kad atsakymas asmeniui, bet kuria forma (skundu ar prašymu) besikreipusiam į viešojo administravimo instituciją, turi atitikti teisės aktuose nustatytus reikalavimus. Administraciniame sprendime turi būti aiškiai suformuluotos nustatytos arba suteikiamos teisės ir pareigos, nurodyta sprendimo apskundimo tvarka. Aiškindamas ankstesnės VAĮ redakcijos VAĮ 8 straipsnį (pagal iki 2020 m. lapkričio 1 d. galiojusią redakciją 8 VAĮ straipsnis atitinka šiai dienai galiojantį VAĮ 10 straipsnį) reglamentuojantį individualiam administraciniam aktui keliamus reikalavimus, Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas savo jurisprudencijoje yra konstatavęs, kad VAĮ 8 straipsnio nuostatos reiškia, kad akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (*Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2010 m. lapkričio 15 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A556-15/2010*). Administracinio sprendimo priėmimo faktinis pagrindas ir individuali argumentacija turi būti žinomi ne tik viešojo administravimo subjektui, priimančiam sprendimą, bet ir asmeniui, kurio atžvilgiu jis priimamas. Individualus administracinis aktas paprastai turi būti toks, kad iš jo būtų galima suprasti visuomeninių santykių esmę, subjektus, dalyvaujančius šiuose santykiuose, kad būtų aiškus tų visuomeninių santykių teisinis kvalifikavimas. Visiškai nesilaikant minėtų nuostatų, ar tai darant tik iš dalies, paprastai kyla pagrįsta abejonė dėl tokio administracinio akto teisėtumo bei pagrįstumo (*LVAT 2013 m. lapkričio 21 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A502-2124/2013*).

Viešojo administravimo subjekto sprendimai turi atitikti VAĮ 10 straipsnio 5 dalies nuostatas. Vadovaujantis VAĮ 10 straipsnio 5 dalies 1–8 punktais, administraciniame sprendime turi būti nurodyta, be kita ko, atliekamas tvarkomasis veiksmas arba asmenims nustatytos teisės ir (ar) pareigos (4 punktas), administracinio sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės (5 punktas), administracinio sprendimo motyvai (6 punktas).

Individualiam administraciniam aktui taip pat yra keliamas motyvuočio reikalavimas. Administracinio sprendimo priėmimo faktinis pagrindas ir individuali argumentacija turi būti žinomi ne tik viešojo administravimo subjektui, priimančiam sprendimą, bet ir asmeniui, kurio atžvilgiu jis priimamas. Abiejų – teisėtumo ir pagrįstumo – reikalavimų bei jų neatsiejamo ryšio svarba nuosekliai akcentuojama administracinių teismų praktikoje. LVAT praktikoje konstatuota, kad individualių administracinių aktų priėmimas yra teisės taikymas, sukeliantis konkrečių teisinių padarinių asmenų teisiniam statusui, todėl privalo būti grindžiamas faktais ir teisės normomis. Tam, kad individualus teisės aktas būtų teisėtas, jis turi apimti faktinių aplinkybių tyrimą, taikytinos teisės normos paiešką, teisinį nustatytų faktų vertinimą (kvalifikavimą) (žr., pvz., LVAT 2015 m. vasario 18 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-398-442/2015; 2012-07-20 nutartį administracinėje byloje A520-2294/2012; 2012 m. rugpjūčio 3 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A444-2366/2012).

Pagal LVAT suformuotą administracinių teismų praktiką, administracinio akto priėmimo motyvai pagal įstatymą privalo būti nurodomi pačiame administraciniame akte. Skundžiamo sprendimo priėmimo motyvų nurodymas teismo proceso metu neturi būti vertinamas ir nedaro įtakos nemotyvuoto sprendimo teisėtumui (žr. pvz., LVAT 2013 m. birželio 13 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A502-940/2013, 2015 m. sausio 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1-502/2015). Teismas nėra įgalintas atsižvelgti į skundžiamų teisės aktų priėmimo pagrindų papildymus, teikiamus atsiliepimų ar kitokių procesinių veiksmų metu, jei tie papildymai savo esme yra visiškai nauji teisės aktų priėmimo pagrindimo pagrindai. Priešingu atveju, teisminės gynybos besikreipusiam asmeniui taptų sunku apsiginti, o teismui apibrėžti bylos nagrinėjimo ribas bei priimti sprendimą, todėl kai yra skundžiamas teisės aktas, yra vertinama, kokiais faktiniais pagrindais jis priimtas bei kokia teisinė kvalifikacija pritaikyta. Tai ir yra bylos nagrinėjimo ribos. Tik esant konkrečioms teisės aktų priėmimo pagrindams, aiškiam teisiniam įvertinimui, įmanoma pasisakyti dėl tokių skundžiamų sprendimų teisėtumo bei pagrįstumo (žr. pvz., LVAT 2014 m. balandžio 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A556-1068/2014).

Bylos duomenys tvirtina, kad pareiškėjas į Regitros (duomenys neskelbtini) kreipėsi Prašymu, kuriuo prašė išduoti vairuotojo pažymėjimą, nes pageidauja pakeisti kitoje valstybėje išduotą vairuotojo pažymėjimą. Atsakovė skundžiamu Sprendimu informavo pareiškėją, jog išnagrinėjęs pareiškėjo Prašymą, vadovaujantis Taisyklių 23 punktu, priimtas sprendimas atsisakyti išduoti vairuotojo pažymėjimą, kadangi vadovaujantis Taisyklių 43 punktu, vairuotojo pažymėjimą pareiškėjas įgijo trečiojoje šalyje tuo metu, kai buvo kitos, nei vairuotojo pažymėjimą išdavusios, valstybės nuolatinis gyventojas. Taip pat nurodė šio Sprendimo apskundimo tvarką ir paprašė pareiškėjo informuoti, koku būdu jis atsiims pareiškėjo JK vairuotojo pažymėjimą: ar atsiims jį (duomenys neskelbtini), ar pageidauja, jog būtų išsiųstas registruotu paštu.

Pagal Taisyklių 23 punktą, jeigu nustatoma, kad Gyventojų registre nėra pareiškėjo asmens duomenų, negalioja jo pateiktas asmens dokumentas, įgaliojantis darbuotojas pateiktus dokumentus gražina, žodžiu paaiškina dokumentų gražinimo priežastis ir suteikia reikiamą informaciją. Kai pareiškėjas pateikia visus reikalingus dokumentus vairuotojo pažymėjimui gauti, yra visi būtini duomenys, pareiškėjas atitinka Taisyklių 17.4.3, 17.7.2 ir 17.8.2 papunkčiuose nurodytas sąlygas ir jam nėra taikomos Taisyklių 17.4.1 ir 17.7.1 papunkčiuose nurodytos priemonės, įgaliojantis darbuotojas pateiktus dokumentus, išskyrus LR išduotą asmens dokumentą ir Regitros išduotą vairuotojo pažymėjimą, nuskenuoja ir įkelia į Regitros elektroninių dokumentų archyvą, prašyme nurodo vairuotojui taikomų apribojimų ir (arba) papildomos informacijos kodus, Regitros padalinį, kuriame pareiškėjas pageidauja atsiimti vairuotojo pažymėjimą, arba informaciją, kurios reikia vairuotojo pažymėjimui pristatyti per pasiuntinius, išspausdina prašymą ir pateikia pareiškėjui pasirašyti. Tada gražina pareiškėjui pateiktus dokumentus, išskyrus užsienyje išduotą vairuotojo pažymėjimą, kurio galiojimo LR terminas pasibaigęs, ar LR išduotą vairuotojo pažymėjimą, kurio duomenys nebuvo įrašyti Vairuotojų registre, per 3 darbo dienas (išskyrus Taisyklių 21, 31, 36, 37 ir 42 punktuose nurodytus atvejus) nuo prašymo Regitroje gavimo dienos priima sprendimą išduoti vairuotojo pažymėjimą, tai patvirtindamas parašu prašyme ir žodžiu (asmeniškai padalinyje) arba elektroninėmis priemonėmis informuoja apie priimtą sprendimą ir nurodo vairuotojo pažymėjimo preliminarią atsiėmimo datą. Jei pareiškėjas nepateikia visų reikalingų dokumentų vairuotojo

pažymėjimui gauti, nėra visų būtinų duomenų, pareiškėjas neatitinka Taisyklių 17.4.3, 17.7.2 ir 17.8.2 papunkčiuose nurodytų sąlygų ar jam yra taikomos Taisyklių 17.4.1 ir 17.7.1 papunkčiuose nurodytos priemonės, taip pat Taisyklių 39 punkte nurodytu atveju įgaliotasis darbuotojas išspausdina prašymą ir pateikia pareiškėjui pasirašyti, per 3 darbo dienas nuo prašymo Regitroje gavimo dienos priima sprendimą neišduoti vairuotojo pažymėjimo, įteikia šį sprendimą pareiškėjui arba ne vėliau kaip per 3 darbo dienas nuo nurodyto sprendimo priėmimo išsiunčia sprendimą pareiškėjui paštu arba el. paštu. Pateikus prašymą Portale, apie atsisakymo išduoti vairuotojo pažymėjimą priežastį pareiškėjas informuojamas Portalo informacinėje sistemoje.

Taisyklių 43 punkte nurodyta – jei atlikus Taisyklių 17.2 papunktyje numatytą patikrinimą ar užsienio kompetentingoms institucijoms informavus nustatoma, kad pareiškėjo vairuotojo pažymėjimas įgytas trečiojoje šalyje tuo metu, kai pareiškėjas buvo LR ar kitos nei vairuotojo pažymėjimą išdavusios valstybės nuolatinis gyventojas, vairuotojo pažymėjimas nekeičiamas.

Pareiškėjas ginčija Sprendimą iš esmės teigdamas, jog Sprendimas yra priimtas neteisingai aiškinant ir taikant teisės normas, taip pat neišsamiai ir neobjektyviai įvertinus visas reikšmingas faktines aplinkybes, patvirtinančias, kad vairuotojo pažymėjimo įgijimo metu pareiškėjas faktiškai gyveno JK, o ne LR, t. y. nepagrįstai sureikšmino (duomenys neskelbtini) atliktą vairuotojo pažymėjimo pakeitimą (replacement), nors šis veiksmas neturi teisinės reikšmės vertinant vairavimo teisių įgijimo momentą ir neatitinka Taisyklių 43 punkto esmės. Skundžiamame Sprendime nebuvo įvertintas vairuotojo pažymėjimo 10 langelis, kuriame nurodyta vairavimo teisių įgijimo datos, nes, pareiškėjo nuomone, būtent ši data pagal Europos Sąjungos ir tarptautinę vairuotojo pažymėjimų struktūrą apibrėžia vairavimo teisių atsiradimo momentą, o ne vėlesnio pakaitinio dokumento (4a langelio) išdavimo datą.

Atsakovė atsiliepiame į pareiškėjo skundą dėl minėto pareiškėjo argumento nepasisakė.

Remdamasi aukščiau išdėstyta, Komisija sprendžia, kad pareiškėjo ginčijamas ir prašomas panaikinti Sprendimas priimtas formaliai taikant teisės normas, jų nesusiejant su faktinėmis aplinkybėmis ir jis nėra tinkamai motyvuotas, todėl neatitinka VAĮ nuostatų, gero administravimo principo (*žr., pvz., LVAT 2015 m. liepos 9 d. nutartį administracinėje byloje Nr. eA-1245-662/2015*) ir negali būti laikomas teisėtu bei yra naikintinas kaip neatitinkantis VAĮ 10 straipsnio 5 dalies 5 ir 6 punktų reikalavimų.

Vertinant detaliau Sprendimo turinį, toks Sprendime nurodytas faktinis pagrindas nėra aiškus ir pakankamas, kadangi atsakovė atsiliepiame nurodė gerokai daugiau Sprendimo priėmimui turėjusių įtakos reikšmingų faktinių duomenų, kurie reikšmingi ir nagrinėjamo ginčo sprendimui. Kadangi nesant pakankamo faktinio pagrindo, kuris yra būtinas administraciniam sprendimui, nėra aiški ir pakankama Sprendimo individuali argumentacija, ką patvirtina ir pareiškėjo skunde nurodyti argumentai. Komisija, vertindama Sprendimo turinį, konstatuoja, kad Sprendimas neatitinka minėtų VAĮ 10 straipsnio 5 dalyje numatytų administraciniam sprendimui keliamų reikalavimų, vistai pripažintina esminiu trūkumu, kai toks pažeidimas ne tik paneigia asmens teisę žinoti teisei, riboja teises į teisminę gynybą, bet ir ginčui persikėlus į Komisiją, atima galimybę suprasti bei apibrėžti bylos nagrinėjimo apimtį, o kartu visapusiškai bei objektyviai išnagrinėti ginčą.

Be to, iš į bylą pateikto atsakovės atsiliepiamo į skundą turinio matyti, kad atsakovė papildė Sprendime esančius ir prieš tai išdėstytus jo trūkumus, tačiau atsakovės pateikti argumentai atsiliepiame negali būti vertinami kaip Sprendimo motyvai. LVAT savo praktikoje yra pažymėjęs, kad kilus administraciniam ginčui dėl individualaus administracinio akto, jį priėmęs subjektas ginčo nagrinėjimo ne teismo tvarka institucijoje ir (ar) teisme negali nurodyti priimto akto motyvų (jei aktas buvo be motyvų), papildyti ar pakeisti akte nurodytus motyvus (*LVAT 2016 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A313-146/2016*). Be to, dokumentai, kurie surašomi vėliau negu priimamas atitinkamas administracinis aktas, negali būti vertinami kaip to administracinio akto motyvai (*LVAT 2017 m. balandžio 24 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA476-556/2017*). Dėl to Komisijai pateiktas atsiliepiamas negali būti laikomas tinkamu ir teisėtu Sprendimo papildymu bei daryti patį Sprendimą teisėtu ir atitinkančiu VAĮ 10 straipsnyje nustatytus reikalavimus.

Nagrinėjamo atveju, įvertinus anksčiau aptartą teisinę reguliavimą ir bylos faktines aplinkybes, Komisija sprendžia, kad Sprendimas nėra išsamus, neturi reikiamo ir aiškaus faktinio

pagrindimo, reikiamos ir teisėtos individualios argumentacijos. Atsakovė, priimdama Sprendimą, pažeidė gero viešojo administravimo, atsakingo valdymo bendruosius teisės principus. Remiantis tuo, darytina išvada, kad ginčijamo Sprendimo trūkumai nagrinėjamos bylos kontekste yra esminiai, todėl Komisija priima sprendimą tenkinti pareiškėjo skundo reikalavimą ir panaikinti Sprendimą, kaip neteisėtą. Skundžiamojo akto panaikinimas reiškia, kad atsakovė turi išnagrinėti pareiškėjo Prašymą iš naujo teisės aktuose nustatyta tvarka ir terminais.

Pažymėtina, jog pareiga pagrįsti priimtą sprendimą neturėtų būti suprantama, kaip reikalavimas detaliam atsakymui į kiekvieną argumentą (žr. *Europos Žmogaus Teisių Teismo 1994 m. balandžio 19 d. sprendimą byloje van de Hurk v. Netherlands*). LVAT yra ne kartą pažymėjęs, kad teismas (šiuo atveju Komisija) neprivalo pasisakyti dėl kiekvieno byloje pateikto argumento, o vertindamas įrodymus teismas (šiuo atveju Komisija) gali daryti jais pagrįstas apibendrinančias motyvuotas išvadas (žr., pvz., *LVAT 2011 m. rugsėjo 12 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A¹⁴⁶-2685/2011*).

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 19 straipsniu, 20 straipsnio 1 dalies 3 punktu, 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

pareiškėjo Z. R. patikslintą skundą tenkinti.

Panaikinti valstybės įmonės „Regitra“ (duomenys neskelbtini).

Įpareigoti akcinę bendrovę „Regitra“ iš naujo išnagrinėti pareiškėjo Z. R. (duomenys neskelbtini) bei priimti naują teisės aktų reikalavimus atitinkantį sprendimą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo jo priėmimo bylos šalys turi teisę apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkas

Remigijus Kalašnykas

Komisijos narės

Asta Povilonienė

Sigita Šimbelytė